

Pazardaki Ortak

– GÜNBEYLİ · 21 Eylül 2016

PAZARDAKİ ORTAK

Tabiat bütün güzelliğiyle yeşermiş, ağaçlar çiçek açmış, kuşlar kanat çırpıyordu. Çınaraltındaki karlı buzlu günler çoktan geride kalmış, ihtiyar çınar bütün haşmetiyle misafirlerini ağırlıyordu. Vakit ikindiye yaklaşmıştı. Müdavimler Pazar telaşı ve yorgunluğunu, demli bir çayla dinlenmeye bırakmışlardı.

Burnundan soluyarak geldi. Kızgın mı, kırılmış mı, biraz gergin de sıkıntısını paylaşmak mı istiyordu tam belli değildi. Yandaki sandalyeyi hışımla çekti, kıyısına usulca yığıldı. Sertçe oturması beklenirken sadece ilişti. Patlamaya hazır ruh hali yüzünden okunuyordu. Öyle de oldu.

-Hayrola Yeşil Hoca, ne oldu yine? Sorusuyla sağanak gibi güremeye başladı. Belli ki lafa nereden başlayacağını kestirememişti. Sorulması işini kolaylaştırmış, derdini açık etmeye yetmişti.

-Olmaz şert olsun ya, böyle de olmaz ki... Şunu anlarım, bunu anlarım, onu yersin, bunu yersin tamam da çiğ yumurtayı sokağın ortasında cırcırcı nasıl içersin yahu... Sözümü kesmeden dinleyin, soru filanda sormayın. Hızımı kesmeyin ki olan biteni bir bir anlatayım. Etrafında oturan arkadaşları –ki çoğunluğu öğretmendi- derin bir sessizliğe gömülüp, daha da bir merakla dinlemeye hazırıldılar çoktan...

Yeşil Hoca soluksuz anlatmaya başladı. Yöre şivesiyle sıraladığı sözler tüm Çınaraltını doldurdu. Bazen gülümsediler, bazen şaşırdılar, bazen tasdik edip baş salladılar, bazen de küçük dillerini yutmamak için kendilerini kastılar. Yeşil Hocanın muhatabını tanımışlardı, bıyık altından gülümsemeye Talip oldular o anda.

"Tam yedi haftadır karşıma çıkıyor. Tesadüf mü kasıtlı mı anlayamadım. İlk hafta selamlaştık, hal hatır sorduk, ayrıldık. İkinci hafta Pazar harcını gördüm, ellerim poşet dolu yine karşılaştık. Dinleneyim diye durdum, yanımda bitti. Selam kelam faslından sonra poşetlere göz attı. İvır zıvır tabii... Yalaveç pazarında ne olacak. Domates ilgisini çekti. İrisinden birini ortadan koparıp ısırmaya başladı. Olabilir dedim, canı çekmiştir yesin bakalım. Ağzını sildikten sonra iki domates daha alıp ceplerine doldurdu, hadi eyvallah dedi. Çaresiz güle güle dedim, kös kös evin yolunu tuttum. Hanım domatesleri az mı aldın deyince duymazdan geldim. Sonraki hafta biraz geç gittim pazara yine rastladık dönüşte...

Görünmeden geçip gideyim derken karşı kaldırımdan seslendi, el salladı. Durdum çaresiz. Usul usul sokuldu. Uysal bir kedi gibi kuyruk sallayıp yaneşdi. Gülümsedim haline, "beni sevip saydığını biliyorum Yeşil Hoca" demesin mi. "Şeytan görsün yüzünü ülen ne sevip saycan... Sen benim Pazar harcımı tırtıklamayı seviyon." Diyemedim tabii ki. Pazar poşetlerimin içine gözleriyle değil ruhuyla daldı bir anda. İki iri patates, bir avuç biber, bir patlıcan ve bir kabağı sevip okşadıktan sonra kucağına bastığı gibi uzaklaştı. Teşekkür etmeye tenezzül bile etmedi adı batasınca. Neyse gelen mala gelsin, elim kolum bacağımda yerinde duruyor ya diye şükredip evin yolunu tuttum.

Ertesi hafta erken saatte Pazar harcımı görüp, kimseye sadaka vermeden eve dönerim diye endişeli bir sevinçle çıktım evden... Yerli meyvelerden en tazelerini, en güzellerini alıp ardıma bakmadan

çıkacaktım pazardan. Kafamı kaldırmamla indirmem bir oldu. Pazardaki yan kapılardan birinin önünde sinsi sinsi, -aslında sünepe sünepe decen ya- dolaşıyordu. İnşallah görmemiştir diyerek tam arka taraftaki kapıya yöneldim. Arkadan dolaşıp kimseye görünmeden günü -tabii meyvelerimi- kurtaracaktım. Bismillah deyip dış kaldırıma ayak basmamla birlikte bütün hayallerim suya düştü. O kadar yolu ne zaman dolaştın, nerelerden geçtin, nasıl buraya ulaştın be mübarek. Uçtun mu len uçtun mu yahu... Hiç selam kelam, sorgu suale gerek kalmadan meyve poşetlerini yere diziverdim. Birer ikişer tadına bakar da fazlaca canımı sıkmadan kurtulurum umuduyla boynumu büktüm. Hınzır hınzır gülümsedi. Düşüncelerimi anlamışta birer tadımlık yoklama yapacaktım gibi poşetlere yaklaştı. Sırayla göz gezdirdi. Tek tek ağızlarını açıp içine baktı. Ben hepsinden tadacak değil ya bir iki erik yese, bir cingil üzüm koparsa, bir şeftaliyi ikiye bölüp yarısını yese, yarısını da bana ikram etse ne olur ki diye iç geçirirken o iç cebinden bir poşet çıkardı. Sırayla ne varsa hepsini avuç avuç ziyaret etti. Avuçlarını koca koca kullanıp kendi poşetini doldurdu. Geldiği gibi esrareniz bir şekilde görünmez oldu. Çünkü ben sırtımı dönüp manzaraya bütünüyle şahit olmak istemedim. Döndüğümde poşetlerim vardı, ama içleri boşalmıştı. "Sabır Yeşil Hoca, kıyma kendine" diyerek yeniden pazara yöneldim.

Bu hafta tedbirimi aldım, alış veriş yapmayacaktım. Onun musallat olamayacağı, uzanıp cebine atamayacağı bir şey alıp özellikle yoluna çıkacaktım. Nitekim öyle de yaptım. Az önce karşılaştık. Aldığım bir koli yumurtayı gözüne sokarcasına yanına gittim. Hiç konuşmadan bakıştık. Ben kahraman bir eda ile gülümsedim. O garip duygularla yüzüme baktı. Tamam dedim, bu iş bitti. Artık bana uzanamayacak.

Yumurta mı diye sordu. He dedim yumurta...

Hadi bunu da al da göreyim. Koy cebine de belanı bul. Bu defa cebinde de bir poşet olacak değil ya diye içimden geçirirken arsızca uzandı yumurtalara... Kolinin ucunu hafifçe kıvrıp iki yumurta çıkardı. Ne yapacak bakalım dememe kalmadan yumurtaları birbiriyle tokuşturup birini kırdı. Ani bir hareketle ağızını açıp yumurtayı cırk diye içiverdi. Peşinden ikinci yumur-tayı da bir dikişte mideye yuvarlayınca aklım başımdan gitti. Kalan yirmi sekiz yumurtayı yere çaldığım gibi buraya geldim. Yerdeki yumurtaları incelemeye eğildiğini görünce de zıvanadan çıktım... Söyleyin Allah aşkına böyle olur mu arkadeşla... Bu nası iş len?..

Yeşil Hoca, tüm safiyetiyle esip gürlerken, Çınaraltı'nın öte ucunda en muzip oyunları kurmaya Talip olan ve avını sabırla, bıkip usanmadan takip eden ve tam yedi hafta Yalvaç Pazarı'nı kollayan öteki safiyet timsali bir yürek kıs kıs gülüyor ve gözlüğünü düzeltirmiş gibi yapıp dikkatleri dağıtmayı da ihmal etmiyordu. Belki de az sonra Nasreddin Hoca'nın "Kazan Doğurdu" hikayesinden kuracağı yeni bir oyunu başlatmak için uygun zamanı kolluyordu.

Mahmut TOPBAŞLI